



ת"פ 28253/04/16 - מדינת ישראל נגד גרמן יענקלביץ' - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

28 דצמבר 2017

ת"פ 28253-04-16 מדינת ישראל נ' יענקלביץ'(עציר)

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבי דהן - נוכח

נגד

הנאשם

גרמן יענקלביץ' - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד איתמר סיוון - נוכח

הערה: הדיון מתורגם לשפה הרוסית ע"י עו"ד דימה דוגמן.

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 14.04.2016 בסמוך לשעה 06:35 החנה המתלונן את המשאית שלו ברחוב אלי כהן באשקלון, סגר את הדלת אך לא נעל אותה, ונכנס לחנות שהייתה בסמוך על מנת לקנות קפה. אז, פרץ הנאשם למשאית בכך שפתח את הדלת ונכנס לתוכה, ואת זאת עשה בכוונה לבצע גניבה. במעמד זה, המתלונן פנה לנאשם ושאל אותו לפרש מעשיו, והאחרון ענה כי הוא מחפש סיגריות במשאית, ירד ממנה ונמלט מהמקום. עוד נטען, כי במועד ובמעמד האמורים, החזיק הנאשם בפצירה שיכולה לשמש, בין היתר, לפתיחת מנעולים המותקנים בפתחי מבנים וכלי רכב.
2. הנאשם הודה במתואר לעיל, ועל כן הורשע בעבירות של **פריצה לרכב**, לפי סעיף 413 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **והחזקת כלי פריצה לרכב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.
3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי עובר לגזירת דינו יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
4. תסקיר שירות המבחן אשר התקבל נושא אופי שלילי בעיקרו, ובסופו נמנע השירות מלבוא בהמלצה טיפולית. בגופו של התסקיר, עומד השירות על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, ההיסטוריה העבריינית שלו, יחסו לעבירות, ועל הניסיונות הטיפוליים הקודמים שנעשו בעניינו. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, עמדה על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו; ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם אשר ינוע בין 4 ל- 8 חודשים מאסר. בהמשך, ומבלי להתעלם

מההודאה של הנאשם ומהחיסכון בזמן השיפוט, הלה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם, לעובדה כי העבירות בוצעו על רקע של שימוש בסמים, להיעדר יכולתו לשתף פעולה עם שירות המבחן לאורך זמן ולהערכתו של השירות לפיה נשקף ממנו סיכון להישנות עבירות. בשים לב לאלה, עתרה באת כוח המאשימה לגזור על הנאשם עונש מאסר ברף הגבוה של המתחם, מאסר מותנה, קנס, פיצוי והתחייבות.

6. מנגד, בא כוח הנאשם הפנה לפסיקה מטעמו וטען כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון צריך לנוע בין מאסר מותנה לבין מאסר למשך כמה חודשים. כמו כן, הסנגור הפנה להודאתו של הנאשם עוד בתחנת המשטרה, לקבלת האחריות מצדו, לכך שהוא שהה ברכב במשך זמן קצר ביותר ולכך שכשהמתלונן פנה אליו, הוא נמלט מהמקום ולא הסלים את האירוע. כמו כן, ובשים לב להתנגדות המאשימה להגשתו, הפנה הסנגור למסמך מהמרפאה לטיפול בהתמכרויות, ממנו עולה כי מאז מרץ 2016 הנאשם מקבל טיפול תרופתי, משתף פעולה עם הטיפול, מפגין מוטיבציה להיגמל משימוש בסמים ומוסר בדיקות שתן נקיות משרידי אופיאטים. לאור כל אלה, עתרה ההגנה להשית על הנאשם ענישה צופי פני עתיד, לצד רכיבים כלכליים.

7. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", מסר כי הוא מתחרט על מעשיו.

דין והכרעה

8. בהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

10. בעצם ביצוע העבירות, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה לא רק על קניינו אלא גם על פרטיותו ותחושת ביטחונו של הפרט. מעבר לפגיעה הקניינית שנגרמת לאלו שהעבירות בוצעו כלפי רכבם, הרי שעבירות ממין אלו שביצע הנאשם אף מביאות לפגיעה גם בכלכלת המדינה והציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח של המכוניות עקב ריבוי תביעות (ראו והשוו, למשל: רע"פ 7890/10 לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל, (01.11.2010)). כלי הרכב, ברגיל, משמש את בעליו לא רק כאמצעי תנועה גרידא, אלא שבמובנים רבים אף ניתן לראות בו כשלוחה של ביתו. על כן, ולנוכח תפוצתה הרחבה ושכיחותה של התופעה, נראה שלא בכדי בחר המחוקק לייחד סימן (תת-פרק) שלם בחוק העונשין אשר יעסוק בעבירות בקשר לרכב (וראו גם דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 32), התש"ן-1989, ה"ח 1959, 26).

11. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה במקרה הנדון ברף שאיננו גבוה.

12. בטרם אבחן את הנסיבות אשר נלוו לביצוע העבירות לגופן, מצאתי להתייחס לסתירה שנפלה בין עובדות כתב האישום המתוקן לבין הוראות החיקוק שבו. כך, בסעיף 2 לכתב האישום המתוקן נטען כי "**פרץ הנאשם למשאית** עמוד 2

בכך שפתח את הדלת ונכנס לתוכה, זאת עשה בכוונה לבצע גניבה". לעומת זאת, בהוראות החיקוק, יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 413 **רישא** לחוק העונשין. קרי, פריצה לרכב **ללא** הנסיבה המחמירה שעניינה "בכוונה לבצע גניבה או פשע", הקבועה בסיפא של הסעיף. ודוק, אין המדובר בהבדל תיאורטי גרידא בין שתי החלופות, שכן העונש הקבוע לצד עבירת הפריצה לרכב שלוש שנים מאסר; בעוד שהעונש הקבוע לצד עבירת הפריצה לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע הוא יותר מכפול: שבע שנים מאסר.

בהינתן האמור, ראשית חוכמה יהיה זה מיותר לומר כי מן הראוי שניסוחו של כתב האישום, ותיקונו, יעשו בהקפדה, בעקביות ובזהירות, וכי תהא התאמה בין העובדות הנטענות לבין סעיפי העבירה המיוחסים לנאשם (ראו והשוו, למשל: ע"פ 3578/11 **צבי סטרוק נ' מדינת ישראל**, (13.08.2012); ע"פ 7609/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (13.11.2008); וע"פ 1820/98 **אייל בן אברהם אנג'ל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(5) 97 (1998)). עם זאת, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו, וכפי שציין זאת בית המשפט העליון ברע"פ 5978/04 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006):

"בעוד שבעבר הנאשם, בתשובה לאישום, היה מודה או כופר "באשמה" (סעיף 33 לפקודת הפרוצידורה הפלילית), כיום - וכפי שעשה המבקש לפנינו - הוא מודה או כופר "בעובדות" (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי, וראו גם ה"ח תשכ"ג 157, 197)".

כן ראו, לדוגמא: את פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2581/14 **אסף יקותיאלי נ' מדינת ישראל**, (12.02.2015), ואת דבריו של כב' השופט א' שהם ברע"פ 1997/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013):

"מקובל עלינו, כי יש לסעיף העבירה המיוחס לנאשם, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי לשים על העובדות המתוארות בכתב האישום, ואלה ישמשו כנקודת מוצא לגזירת עונשו של הנאשם [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ]."

ויער, בעת הודאתו בכתב האישום המתוקן, היה הנאשם מיוצג על ידי סנגור, הוא גם הסנגור אשר טען בשם ההגנה לעונש. משכך, וככל שההגנה סברה כי ישנה אי התאמה בין סעיפי העובדות לבין סעיפי החיקוק, כי אז היה עליה ליישב את הדברים ולהבהירם במסגרת המשא ומתן שהתנהל בין הצדדים עובר לגיבושו של הסדר הטיעון. אולם כיום, **משהודה הנאשם בכך שפרץ למשאית בכוונה לבצע גניבה**, אין הוא יכול להסתמך על סעיף החיקוק המיוחס לו ולטעון כי פרץ למשאית שלא מתוך כוונה לבצע גניבה (ראו והשוו: רע"פ 314/16 **גיא בן צבי נ' מדינת ישראל**, (22.02.2016)).

ודוק, בית המשפט לא יתעלם מסעיף החיקוק המיוחס לנאשם בכתב האישום המתוקן, וברי כי תהיה לו נפקות לצורך גזירת העונש. דא עקא, כאמור, **הנאשם הודה כי פרץ למשאית בכוונה לבצע גניבה**, ומשכך, זו גם תהא נקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

13. משקבעתי זאת ולגופם של דברים, במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי לכך שכתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם בסופו של יום נזק כלשהו. אשר לנזק הפוטנציאלי שהיה טמון במעשיו של הנאשם, הרי שכבר נכתב רבות בפסיקה אודות הסכנה שמא הפורץ ייתקל בבעליו של הנכס, מה שבתורו עלול להוביל ל"התפתחות אלימה", קרי לעימות פיזי של ממש וכתוצאה מכך אף לפגיעה בגוף ובנפש, וכבר היו דברים מעולם (ראו למשל בש"פ 45/10 **פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל**, (08.01.2010), שם אמנם דובר בהליכי מעצר, תוך שכב' השופט י' עמית התייחס לעבירות של התפרצות לדירה וגניבת רכב, אולם ברי כי הרציונל העומד מאחורי הדברים יפה גם לענייננו). דא עקא, בענייננו, הנאשם אשר נתפס בכך על ידי בעליה של המשאית, החליט להימלט

מהמקום ולא התעמת עם האחרון, ומכאן שאין ליתן משקל גבוה, אם בכלל, ולזקוף לחובתו נסיבה אחרונה זו. עוד ייאמר, בכל הנוגע לנזק הפוטנציאלי, כי אכן הנאשם עלול היה לגנוב את הרכוש אשר הונח במשאית - אך לא הייתה לו כוונה לגנוב את המשאית עצמה, וכראיה לכך ניתן להפנות לעובדה שלא יוחסה לו עבירה של ניסיון גניבת רכב.

בנוסף, ולקולא, נתתי דעתי לכך שמעשה הפריצה עצמו מצוי ברף חומרה נמוך, ומתבטא בפתיחת דלת המשאית שלא הייתה נעולה וכניסה פנימה, וכאשר למעט החזקת כלים למטרה זו, לא נלוו למעשיו של הנאשם מעשים נוספים כגון ניפוץ חלון או שבירת מנעול הדלת. אם כי, יש לזכור שממילא הנאשם לא הואשם בעבירות של חבלה במזיד ברכב.

כמו כן, הצטיידותו של הנאשם בכלי פריצה מלמד אודות תכנון שקדם לביצוע הפריצה, ואף ניסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי לא ניתן לשלול את האפשרות לפיה עוד קודם לביצועה, הנאשם שהה במקום ותצפת במטרה לאתר מאן שהוא שיצא מרכבו מבלי לנעול את הדלת. עם זאת, עסקינן בפריצה לא מתוכננת, וכאשר גם הפצירה שהחזיק הנאשם איננה כלי פריצה מהמתחכמים שיש, כגון מחשבים או מכשירים אחרים שבית המשפט נתקל בהם מדי פעם בדון בענינים של נאשמים אחרים. אשר לסיבה שעמדה מאחורי ביצוע העבירות, הנאשם טען כי עשה את המעשים לאחר שנטל כדורי סבוטקס וזאת על רקע מצוקה שחש לאחר שנסע באמבולנס עם אביו, שגם עבר צנתור לאחר מכן. בעניין זה, אעיר כי הנאשם לא הציג כל ראיה שיהיה בה כדי לתמוך בדברים אלו (למשל, אישור בדבר אשפוזו של אביו). ועדיין, נדמה כי לא יכול להיות חולק שברקע למעשים עומדת התמכרותו של הנאשם לסמים (או אף אם אלך לשיטתו, לתחליפי סם), וברי כי העבירות בוצעו מתוך חסרון כיס. אכן, אין בכך כדי להצדיק את המעשים או להפחית מחומרתם, אולם נהיר כי אין דינו של מי שמבצע עבירות רכוש מתוך מצוקה כלכלית אמתית לדינו של המבקש לפגוע בקניינו של הזולת אך כדי להעשיר את קופתו ולהעצים את רווחתו.

14. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים שבהם דובר בנאשמים אשר פרצו לרכב בכוונה לגנוב, נקבעו בענינים מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה או לכל היותר מאסר קצר, שבשים לב לאורכו ניתן לרצותו בעבודות שירות (ובאחת הפעמים אף הועמד הרף התחתון של מתחם העונש ההולם על 8 חודשים מאסר בפועל). הרף העליון של מתחמי הענישה במקרים האמורים, הועמד בדרך כלל על מאסר לתקופה הנעה סביב 12 חודשים. כדוגמה לאמור, ראו: עפ"ג (מחוזי ירושלים) 18387-10-15 **חוסאם כנעאן נ' מדינת ישראל**, (10.02.2016); ע"פ (מחוזי ירושלים) 48519-01-13 **געברי נ' מדינת ישראל**, (23.06.2014; טרם פורסם במאגרים המשפטיים), הכוונה לפסק הדין בעניינו של הנאשם 2; עפ"ג (מחוזי באר שבע) 7696-08-15 **אבו עזא נ' מדינת ישראל**, (21.10.2015); ת"פ (שלום קריית שמונה) 32989-11-13 **מדינת ישראל נ' אנטולי פייקין**, (03.08.2014); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 38957-12-12 **מדינת ישראל נ' קאמל אל ג'מל**, (10.03.2016); ות"פ (שלום רמלה) 13949-07-14 **מדינת ישראל נ' רמי רמדאן**, (19.07.2015) (בנוסף לעבירה של פריצה לרכב הנאשם הורשע גם בעבירה של החזקת כלי פריצה, כמו במקרה שלנו).

במסגרת זו אעיר, כי למעט פסק דין אחד, בסקירת הפסיקה שלעיל דובר בנאשמים שהורשעו בביצוע עבירה אחת של פריצה לרכב, בעוד שהנאשם שבפניי הורשע גם בעבירה של החזקת כלי פריצה.

ודוק, מתחמי הענישה בכל מקרה ומקרה הושפעו רבות מהנסיבות שנלוו לביצוע העבירה, כאשר ברי כי נסיבות כגון ביצוע העבירה בצוותא, גרימת נזק לרכב תוך כדי הפריצה (כגון ניפוץ חלון), תחכום וכיוצא באלה, היה בהן כדי להשפיע לחומרה. בדומה, גם העונשים שהושתו בכל המקרים שלעיל, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם, כאשר ברי כי לא יהיה דומה עונשו של נאשם נעדר עבר פלילי, שקיבל אחריות ועבר הליך טיפולי לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שאינו מכה על חטא ונעדר כל אופק שיקומי.

כן ייאמר, כי נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנו הצדדים (למעט ת"פ 17646-08-15 שאליו הפנתה המאשימה, ושלא עלה בידי בית המשפט לאתר במאגרים המשפטיים), וחלקה אף אוזכר על ידי זה עתה. כך או כך, ואת זאת ראוי לומר, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, ששומה עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

15. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובייחוד לאור העובדה שלמעשה הפריצה שביצע הנאשם לא נלווה כל נזק, כאשר עסקינן בפריצה שעניינה בפתיחת דלת המשאית שהייתה סגורה אך לא נעולה, ובשים לב לעובדה שכלי הפריצה שהחזיק הנאשם הוא, מבלי להקל ראש בדברים, פצירה - מצאתי לקבוע כי **במקרה הספציפי הזה** ינוע מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה לבין 8 חודשים מאסר בפועל.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

16. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

17. בעניין זה, נתתי דעתי לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל חמש הרשעות קודמות במגוון עבירות רכוש, ובהן גם שוד; וזאת לצד עבירות נוספות כגון קבלת דבר במרמה, החזקת סם לצריכה עצמית, זיוף, כליאת שווא, תקיפה הגורמת חבלה ממש, ועוד. יש בעבר פלילי זה כדי להעיד אודות אורח החיים השולי אשר הנאשם הקפיד לנהל במשך למעלה מעשור וחצי, ועל כך שבעונשים שהושתו עליו עד כה - שלא כללו רכיב של מאסר מאחורי סורג ובריח - לא היה כדי להרתיעו מלבצע עבירות נוספות. לצד אלה, ייאמר כי לא נעלמה מעיני העובדה שהרשעתו האחרונה של הנאשם ניתנה עוד בשנת 2014. בנוסף, נתתי דעתי לנזק שעלול להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לעובדה שהלה טרם ריצה עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, כאמור זה עתה.

בנוסף, שקלתי לקולא את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו כבר בהזדמנות הראשונה, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. כן נתתי דעתי לפסק הדין שאליו הפנתה ההגנה, שם ניתח בית המשפט באופן מאלף את המשקל שיש להעניק להודיה שניתנה כבר במסגרת החקירה המשטרתית. אולם, שלא כמו טענת ההגנה, וכפי שצוין בגזר הדין עצמו, יש בדבר כדי להשפיע על העונש שייגזר בגדרי המתחם - ולא על מתחם הענישה עצמו. עוד אעיר כי כאמור, יינתן גם יינתן לכך משקל עובר לגזירת הדין, אך לצד אלה, כשלעצמי, אזכיר כי עסקינן בשיקול אחד מני שיקולים רבים שיש לשקול בעניין זה.

בנוסף, נתתי דעתי לנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקיר שירות המבחן. אם כי, אין להפריז במשקל שיינתן לכך, לא כל שכן, מקום בו כלל לא ברור עד מה גדולה הייתה השפעתן של נסיבות חייו של הנאשם על ביצוע העבירות. כמו כן, מצאתי לשקול לקולא את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות.

עוד ובנוסף, לא התעלמתי מהמסמך שההגנה ביקשה להציג לבית המשפט, ושממנו עולה כי הנאשם מטופל במרפאה לטיפול בהתמכרויות, וכי מאז מרץ 2016 הוא מקבל טיפול תרופתי, משתף פעולה עם הטיפול, מפגין מוטיבציה להיגמל משימוש בסמים ומוסר בדיקות שתן נקיות משרידי אופיאטים. לצד אלה, אעיר כי לא ניתן להעניק משקל ניכר למסמך האמור, שכן לא ניתן לקבלו כראיה ולא ניתן לרדת לעומקם של דברים. כך למשל, לא נהיר מה כולל הטיפול הנטען, מה

התדירות שבה מסר הנאשם בדיקות שהעידו על הימנעות משימוש באופיאטים, וכיצא באלה. עוד ולמעלה מהצורך ייאמר, כי ראוי היה שמסמך זה יוצג לשירות המבחן על מנת שהוא יוכל להתייחס לכך, או לחילופין, היה על ההגנה להגיש את המסמך באמצעות מי שערך אותו, וזאת כדי שניתן יהיה, כאמור, להבין את משמעות הדברים בצורה טובה יותר. בכל מקרה, אף אם אקבל את כל האמור במסמך זה כלשונו, הרי שעדיין אין להתעלם מהעובדה שהעבירה שבגינה הנאשם נותן את הדין כיום בוצעה **לאחר** שהוא כבר החל את השתתפותו בטיפול הנטען. כמו כן, אף לא יכול להיות חולק שהנאשם לא השלים את הטיפול, ולא נהיר לגמרי עד כמה הדברים האמורים שם רלוונטיים גם כיום.

בהינתן אלה, כל שיש בפניו של בית המשפט בפן זה, הוא תסקיר שירות המבחן, והרי שממנו מצטיירת תמונה שונה לגמרי. כך, שירות המבחן מציון, בין היתר, כי לאורך השנים ניהל הנאשם אורח חיים התמכרותי ועברייני; התקשה לאורך השנים לערוך שינוי מהותי בחייו והמשיך לצרוך סמי רחוב - **וזאת לצד טיפול ממוסד באמצעות תחליף סם**; למרות המוטיבציה שמביע לערוך שינוי בחייו, ההתרשמות וניסיון העבר הרחוק והקרוב מלמדים כי הנאשם מתקשה להתמיד בדרך ללא עבריינות וללא שימוש בסמים; וכי הנאשם מתקשה לשתף פעולה ולהיעזר באופן אדפטיבי בגורמי טיפול.

דברים אלה של שירות המבחן ברורים ונוקבים הם, ונדמה כי לא בכדי נמנע השירות מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, ואף העריך כי נשקף ממנו **סיכון גבוה** להתנהגות עוברת חוק ולהמשך ניהול אורח חיים התמכרותי.

בהינתן אלה, חרף אותו מסמך שביקש בא כוח הנאשם להציג לבית המשפט, הרי שאין מקום לדבר על שיקולי שיקום שייתכן שהיה בהם כדי להביא להקלה משמעותית בעונש.

18. בשקלול של מכלול הנסיבות אשר פורטו לעיל, על פניו, היה מקום לגזור את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של מתחם העונש ההולם. דא עקא, משמצאתי להעניק משקל ממשי להודאתו של הנאשם, וזאת אף בשים לב לחלוקף הזמן מאז ביצוע העבירות והעובדה כי עד כה מעולם לא הושת עליו עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריאח - אגזור עליו עונש המצוי ברף הבינוני של מתחם הענישה אשר קבעתי מעלה.

19. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

- א. **מאסר למשך 3 חודשים מאחורי סורג ובריאח, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.**
- ב. **מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג פשע, ובכלל זה עבירה של חבלה במזיד ברכב.**
- ג. **מאסר מותנה למשך 5 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, לרבות החזקת כלי פריצה.**
- ד. **פיצוי בסך ₪ 300 למתלונן, ע"ת 1.**

הפיצוי ישולם תוך 60 יום מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. **קנס בסך ₪ 1,000 או 10 ימי מאסר תמורתו.**

הקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 120 יום מיום שחרורו מהמאסר.

ו. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש, ובכלל זה עבירה של חבלה במזיד לרכב או החזקת כלי פריצה וזאת לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו.**

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן צו להשמדת המוצגים - מברג, חבילת כפפות גומי, פנס ראש, אולר קטן וסט מברגים, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, י' טבת תשע"ח, 28 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.